Ч. 90. Четвер 24 цьвітня (7 мая) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Події на Балкані.)

На вчерашнім засіданю палати послів по відчитаню інтерпеляций і внесень забрав голос п. Президент міністрів др. Кербер і відповів насамперед на інтерпеляцию Шенерера, що наміряє правительство зробити супротив стану ex lex на Угорщині і чи не уважало би за відповідне з причини теперішних відносин на Угорщьні перервати комісийні наради над угодою доси, аж на Угорщині не уложать ся відносини. П. Президент міністрів заявив, що чи теперішні відносини на Угорщині суть конституцийні чи ні — не єсть річию австрийского парляменту лише иньших управнених до того кругів. Що до перериваня нарад комісиї над угодою, то п. Президент міністрів не бачить до того ніякої причини; бо так само й на Угорщині не переривано угодової дискусиї в р. 1899 мимо того, що австрийский парлямент не міг тоді радити. На інтерпеляцию п. Бянкиніого відповів др. Кербер, що та інтерпеляция займає ся демонстрациями, які лучили ся в краю, приналежнім до Угорщини. Отже ні австрийский парлямент ні правительство не мають права мішати ся в ті справи. Пп. Іро і Бянкині зажадали, аби відкрито дискусию над обома відповідями дра Кербера, однако то внесенє палата відкинула. — Відтак приступила палата до дальшої дискусиї над внесенєм п. Страньского в справі архієпископа Кона. Промавляв ґенеральний бесідник „за“ пос. Райхштедтер. Зачав говорити по чески і доказував, що на Мораві панує з причини поведеня архієпископа велике роз'ярене. Наглість внесеня ухвалено потрібною більшостию $^{2}/_{3}$ голосів, іменно 70 голосами против 35. — П. міністер рільництва предложив прелімінар меліорацийних видатків на р. 1903.

Polit. Corresp. довідує ся з вірodостойного жерела, що австро-угорскі военні кораблі вислано до Солуня виключно для охорони австро-угорских підданих і запевненя їм на случай потреби безпечности житя і майна. На той крок рішено ся лише з огляду на вагу торговельних інтересів Австро-Угорщини, а ніякі инші політичні взгляди не спонукали єго. Не треба також привязувати ваги до того, що австро-угорскі кораблї перші приплили до Солуня; стало ся то лише тому, що они мали близшу дорогу як кораблї инших держав. Ті самі приписи спонукали Італію і инші держави до висланя военних кораблїв до загроженого неспокоями міста. — Часопись Zeit уміщує розмову одного із своїх редакторів з турецким амбасадором у Відни. Амбасадор заявив, що в Солуни привернено вже цілковитий спокій і цілий рух відбуває ся правильно. Рішучо заперечив, немов би турецке войско в часї нагінки за ворохобниками допускало ся зьвірств і убило кількасот осіб. Правда, що турецке правительство одержало повідомленє о намірених динамітових замахах в Солуни, але всї ті донесеня були безіменні і можна було уважати їх видумкою. Впрочім звістна річ, як тяжко перешкодити динамітовому замахови навіть при найліпшій полициї. — Та сама часопись містить розмову одного із своїх редакторів з одним росийским дипльоматом. Також і той дипльомат каже, що єму нїчого не відомо про напад турецкого войска на безборонних мешканців і про вимордованє 400 осіб. Після гадки того дипльомата, положенє в Туреччинї не погіршило ся в той спосіб, щоби була конечна інтервенция чужих войск. — Відділ австро-угорскої маринарки, що приплив до Солуня, стоїть під командою контр-адмірала Кнайзлєря. Складає ся з кораблїв: „Габсбурґ“, „Він“ (Wien), „Будапешт“ і „Маґнет“. Ескадра виплила з Полі в цьвітни і мала відвідати по черзї кілька малоазийских портів. При кінци цьвітня була в атеньскім порті, в Пірею і звідси вислано єї до Солуня. „Габсбурґ“ єсть одним з більших панцерних вежових кораблїв першої кляси і єсть найшвидшим вежовим панцирником на сьвітї. Має на собі 27 армат і 16 мітралєз та й прилад до викидуваня торпедів. „Він“ і „Будапешт“ трохи менші. Кождий має по 22 армати і по 8 мітралєз. „Маґнет“ єсть великим торпедовцем з 6 скорострільними арматами. Залога всїх кораблїв виносить 1430 вояків і офіцирів.

ДЯДЬКО ЙОЦО.

(З болгарского — Івана Вазова.)

(Конець).

Раз стало ся, що нова подія заворушила дядька Йоца. Оден улан, єдиний вояк на ціле село, прийшов на кілька днів до своїх родичів на відпустку.

— В якім одязї він прийшов? В мундурі? — майже без духа питав старець.

— Так, в мундурі — відповіли єму.

— З ятаґаном?[1]

— О, ще з яким довгим! Почуєш, як він буде ним брязкати, ідучи дорогою.

Старець поспішив до сина дядька Колїї.

— Ай, ти, хоробрий молодче, де ти?

— Чого хочеш, Йоцо! — почав старий Колїя.

— Де ти подів свого янїчара? Хочу єго бачити!

Дядько Колїя призвав сина, щоби показати єго старому Йоцови, і усьміхав ся притім вдоволено.

Старець пізнав сейчас по брязкотї шаблї, що вояк близько, поспішив єму на зустріч і стиснув тверду руку, котру подав єму улан. Відтак доторкав ся дядько Йоцо грубого вояцкого кабату, ґузиків, шапки, взяв з почестю шаблю в свої вялі руки і притис єї до своїх уст. Притім глядів безнастанно померклими очима на вояка.

— Так ми маємо своє болгарске війско? — спитав старий, тремтячи від щастя та втіхи.

— Певно, дядьку Йоцо; маємо своє війско, своїх офіцирів, своїх князїв — відповів малий вояк.

— Чи князь прийде коли до нас?

— Князь?! — і вояк та дядько Колїя вибухли сьміхом над наївностию дядька Йоца.

Дядько Йоцо пробалакав з годину з уланом. Мусїв оповідати єму про княжівский двір в Софії, мусїв описати єму болгарскі карабіни, болгарске війско, словом всьо, що вязало ся в який-небудь спосіб з вільним краєм Болгариєю.... І коли вояк розповів єму всьо, що знав, тоді здавало ся старцеви, немов в глубинї єго душі блиснуло таємне, солодке сьвітло, що пригадувало єму сонце і єму здавало ся, що він, окружений стадами орлів, бачить опять зелені гори з острими скелями, що глядить опять як колись на чудеї, осяяні діла Божі.

— Ах, тепер хотів би я знов бачити, тепер потрібував би я моїх очий — говорив старець від серця.

* * *

Довго жив дядько Йоцо тими споминами. Від сеї послїдної події не приходив більше нїхто до далекого сільця, щоби заворушити душу старого чоловіка. І так проживав дядько Йоцо дальше, не турбуючись сьвітом, нї єго дїлами.

Поволи ставав до всего, що єго окружало, чимраз більше рівнодушним. Проводив цїлі години в тїни старих буків, вяпливши бездушні очи в долину та прислухуючись шумови бистрої Іскри.

Здавало ся, що вже нїчо не всціє поволи завмираючу душу старця оживити.

* * *

А проте стало ся одного дня инакше.

Стала кружити чутка, що здовж скалистої долини Іскри мають будувати зелїзницю і що інжинїри розпочали вже поміри. Ся вість дійшла і до ушей дядька Йоца та розбудила єго душу з летарґічного сну. В єго тямці вигринув давно погребаний спомин, як то єму колись в молодих лїтах розказував оден богатий чоловік з Враци, що турецкі паші і француский інжинїри думають, міркують, радять ся та розважають, чи не можна би через недоступну, круту, скалисту долину повести зелїзницї. Остаточно згодили ся Турки і Французи, що до переведеня сего пляну треба міліонів і тому проект упав.

А тепер мала би Болгария таки одержати зелїзницю? Дядько Йоцо не хотів тій чутцї йняти віри. Пустити зелїзницю через Болгарию, через той недоступний яр, де навіть

[1] Ятаґан — шабля, меч.

Новинки.

Львів дня 6 го мая 1903.

— Приписи в справі докторату богословія підлягли деяким змінам. Сими днями оголосила Wiener Ztg. розпорядженє міністра просьвіти щодо нових условин, під якими можна одержати докторат богословія на університетах у Львові, Кракові, Відни, Празі, Інсбруку і Градци, як і на теольоґічних видлах в Оломуцу і Сольногороді.

— З львівскої архіепархії. О. Сидоній Левицкий з Лисятич одержав адміністрацию в Звенигороді. — Сотрудництва одержали оо.: Алексей Кваснюк з Ракова в Вербові, Петро Рудакевич з Вербова в Кобиловолоках і Володимир Левицкий з Звенигорода в Лисятичах. — Відпустку на три місяці одержав о. Іван Джулиньский з Болотнї.

— Запомоги для погорільців. Ц. к. Намістництво уділило погорільцям в Любини великім 3000 корон запомоги, а погорільцям в Роздолї 1000 кор.

— В краєвих низших школах рільничих в Бережници, Городенці, Ягольници, Кобірницях і Суходолї розпочинає ся рік шкільний з днем 1 липня с. р. Курс треває три роки. Всї ученики мешкають в заведеню. Оплата за удержанє в заведеню виносить 150 кор. піврічно. Учеників біднїйших принимає ся на кошт краєвого фонду. Поданя о приняте до котрої небудь з тих шкіл треба вносити найпізнїйше до 1 червня с. р. до дирекциї школи.

— Нові церкви після плянів п. Нагірного будуть в сїм роцї будувати громади: Мохнате, Угерцї винявскі, Копичволя, Волківцї коло Зборова, Сїлецьбенків. Поворознак, Раковець Карлів, Солотвина, Бахорець і Богородчани.

— Рускій театр виставить в Тернополи: в четвер дня 7 с. м. „Кара совісти“ Цеглиньского, в суботу 9 с.м. „Скапаний сьвіт“ Оркана, в недїлю 10 с. м. „Ворожбит“ Цеглиньского і „Вулиця“ Колесси.

— Італїяньский консулят у Львові буде отворений в осени. З Риму доносять, що король вже підписав дотичне розпорядженє. О посаду консуля старає ся п. Конїньский, лектор італїяньскої мови на львівскій політехнїцї.

— Краєвий буджет на рік 1903, що має ся предложити на найблизшій сесиї соймовій, виказує 453 555 К недобору. Видатки виносять 23,881.538 К доходи власні 9,158.637 К, а додатки до податків після дотеперішної висоти 14,269 346 К. В рубрицї „заряд“ прелїміновано о 1.447 К більше для розширеня етату манїпуляцийного відділу, а за те зменшено видатки на канцелярийні потреби, кошти удержаня соймового будинку, запомоги і т. д. Рубрику „добродїйність“ зменшено о 16.325 К, бо не вставлено одноразових запомог, а між иншими для 3 товариств дяківских. В рубрицї „просьвіта“ збільшили ся видатки о 1,223.871 К, бо вставлено: на покрите недобору шкільного фонду краєвого 1,160.392 К, на фонд еміритальний 57.979 К, на польску школу в Бялій 4.000 К, на руский театр 2.000 К, на Союз „Соколів“ 200 К, на „видавництво історії розвою руского народу з XIX в“ 200 К, людовий театр в Кракові 1.000 К і т. д. В рубрицї „рільництво“ зменшено видатки о 72.653 К, а в рубрицї „промисл і рукотвори“ о 40.758 К.

— На фантову льотерию „Сокола“ прислали фанти по день 20 грудня м. р. слїдуючі Добродїї:

1. Портрети визначних Русинів Вп. А. Будзиновский.
2. Фартушок вишиваний Вп. Куровець з Калуша.
3. 2 олїйні образи Вп. К. Жмур зі Львова.
4. Каламар Вп. М. Жмур зі Львова.
5. Скіоптікон Вп. Ю. Жмур зі Львова.
6. Статуа Вп. В. Крижановский зі Львова.
7. 5 образів Вп. Й. Доманик зі Львова.
8. Накрите вишиване на столик Вп. Зофія Яновичівна.
9. 3 вишивані краватки Вп. Яновичівна Ольга з Луки.
10. 8 памяток з Риму Вп. С. Бритган зі Львова
11. Бутоньєрка на цьвіти Вп. В. Глуховецкий зі Львова
12. Підставка під лямпу Вп. Х. Х. з Гольгоча.
13. Балетничка і 2 книжки Вп. М. Процеківна зі Львова.
14. Вишиваний образ Вп. Йосифа Копко з Дрогобича.
15. Рамки до фотоґрафії Вп. Л. Папьків зі Львова

Місто фантів прислали гроші Вп. Добродїї: Вс. О. Січиньский з Мшани 4 кор. Вп. дир. Недїльский з Коломиї 5 кор. Вп. проф. Іл. Огоновский зі Львова 4 кор. Вс. О. Воярский з Новосілки костюкової 6 кор. За дари ті складаємо Вп. Добродіям щиру подяку. Рівночасно просимо уклінно всїх тих, котрі мають намір як небудь, чи то фантами чи грішми причинити ся нам до уряджения льотериї, щоби як найскорше надсилали, бо речинець збираня вже короткий, а фантів надійшло доси дуже мало.

А. Будзиновский — голова. *Денис Кучика* — справник.

— Про божевільного, що в церкві сьв. Стефана у Відни стріляв до людий, доносять, що то дійстно чоловік божевільний, котрий того переконаня, що він Христос і що нїхто не може его зранити. Той божевільний Конрад Гаґен одідичив був по своїй матери 20.000 марок і значну часть тих гроший видав на книжки, котрі купував цїлими наками та на якісь нїби то „наукові“ подорожи. Впрочім жив дуже скромно, а часто навіть і голодував. Одного разу хотів він відобрати собі житє і купив собі два револьвери, один приложив з одного боку до голови, другий з другого і стріляв, але хибив і єму нїчого не стало ся. Від того часу виробило ся в нїм переконанє, що він ненарушимий. Жертва его, професор Юрошек, буде може й жити, хоч рана его дуже тяжка. Проф. Юрошек, чоловік лїт 49, єсть учителем при гімназиї у Фльорідсдорфі під Віднем, в осьмій клясї ранги, де учив латини, греки і нїмецкої мови. Єсть то чоловік незвычайно побожний, котрий мусїв що дня бути в церкві бодай раз. В день свого нещастя був на маєвім богослуженю, на котре вже був спізнив ся, так, що майже не знайшов місця в лавках. Аж якась перекупка, котра знала его з церкви, посунулась трохи і зробила єму місце. Ледви що Юрошек сїв, як той божевільний виступив в капелюсї на голові на ступенї перед великим престолом, обернув ся плечима до сьвященика і стрілив три рази на церкву кажучи при тім: Так, так, так! Професора Юрошека дуже его ученики любили і поважали, а случайно так стало ся, що тяжко раненого відставлено до шпиталю на клїнїку, де як-раз єсть лїкарем его давний ученик.

— Велика розправа в справі обманьства при бранцї відбуде у Львові дня 24 с. м. перед судом присяжних. Головним обжалованим стане перед судиями секретар бобрецкого староства Франц Вачорек, котрий вже пів року сидить в слїдчім арештї. Посередник в сих обманьствах Мошко Ґотліб, радний міста, начальник кагалу і властитель реальности в Бібрцї, втік, здаєсь до Америки, а перед судом стане лиш его син Йосько; сей і помічник канцелярийний староства Йосаф Міллер брали участь в обманьствах і будуть тепер за те відповіда-

---

коневи, ба козї тяжко промостити собі дорогу — чи се можливе?

Чутка розширяла ся все більше і давала души слїпого старця поживу до утїхи та думаня.

Одного гарного дня донесли єму, що в ярі розпочали вже роботу. Мужики з малого села наняли ся радо і зійшли в долину, щоби працювати разом. Старий чоловік не посїдав ся з дива та втїхи.

— Вже то мусїли они знайти собі дуже спосібних інжинїрів — певно Французів, котрі відважили ся будовати через карколомну долину зелїзницю.

— Французів? Ні Болгари будуть ставити зелїзницю! — відповідали дядькови Йоцови.

— Як? Що? Наші земляки! Болгарскі інжинїри! І они хотять там, де штудерні Французи не дали собі ради, закладати зелїзницю? Так є у нас хиба такі штудерні люди?... Або хто заплатить ті мілїони, які буде коштувати підприємство?

— Маємо свої мілїони, дядьку Йоцо! К р а й, щ о м а є п р о в о р н и х, т р у д о л ю б и в и х л ю д и й, р о з п о р я д ж а є м і л ї о н а м и!

Душа дядька Йоца була переповнена радістним зворушенєм. Болгария має своє власне військо, своїх пашів, своїх князів, своїх учених, свої мілїони, словом, Болгария чудний край!

І від тепер стала Болгария являти ся старцеви безмежною, непроглядною, могучою державою, котрої нїхто не сьміє нападати, і котра мусить остати вільною аж до кінця сьвіта.

* * *

З тої пори, як почато роботи коло зелїзницї, дядько Йоцо виходив щодень на скалу, яких пятьдесять кроків від своєї оселї, і одушевлений прислухував ся бренькотови лопат, команді інжинїрів, розсаджуваню камінних мас та гуркотови камінних і земляних брил. То невсипуще, голосне житє, та величаньска боротьба Болгарів з рідною землею прямо упоювала дядька Йоца.

Зелїзниця стала вкінци готова і приладжена до парового руху. Старцеви здавалось, що народив ся на ново, що воскрес із мертвих.

Щодень, коли надходила пора, де мусїв переїздити долиною поїзд, вилазив дядько Йоцо на свою скалу і слухав з одушевленєм свисту та шуму льокомотиви. Зелїзниця і свобода Болгариї стали в думках старого тотожними. З своїм гуком, шумом та свистом она оповідала єму про нову добу, що настала для краю.

Пасажири, що сидїли при вікнах ваґонів і подивляли незвичайний вид, який розвертав ся перед їх очима, замічували на противлежній скалї чоловіка, як махав шапкою з одушевленої ревности. То був дядько Йоцо, що поздоровляв в сей спосіб свобідну вітчину.

Нарід, що видів, як старець щодень вибираєсь на скалу, говорив звичайно: „Дядько Йоцо йде переглядати край!“

Сей померший для житя чоловік відживає лише при наближаню поїзду і коли почув з далека его шум, тїшив ся кождого разу, як дитина. А що він не бачив поїзду нїколи в житю, уявляв собі зелїзницю як блискучу, швидку гадюку, котра зївала з пащі і носа огнем та парою і всюди, куди перешуміла, розголосила славу і свободу Болгариї.

Слїпота хоронила его як панцир перед зневірою, якій ми зрячі так часто підлягаємо.

Я майже був приневолений кликнути: „Щасливий слїпець!“

* * *

Одного вечера дядько Йоцо не повернув до дому. Вранцї вибрав ся его син скоро-сьвіт глядати батька; думав, що єму приключило ся нещастє і що упав в пропасть.

Але він найшов старця мертвого на вершку гори. Дядько Йоцо умер з шапкою в руках, его послїдне поздоровленє було для свобідної Болгариї...

ПРОПАЩИЙ.

(З нїмецкого — Павла Буссона).

— Бери!... Наперед!

— Но, добре!

Розмова пошепки. Він чує, як на домовину кладуть і приправляють віко. Хлипаня і жалібного голосїня своєї жінки вже не чує, певно усунули єї силоміць.

З тріском всверлюють ся шруби в дошку. Чує також шелест і скрип вазонків та корчів, ще їх пересувають на бік.

Хтось пчихає і при тім штовхає спиною об домовину, котра хитає ся. Драбуга кленe тихо під носом.

Тїло зложене на марах скостенїло... втратило всяке чутє. Нї одним членом не може ворухнути.

Але він чує! Єго мозок працює як колїсцевий механїзм божевільного годинника. Зви

ти. Крім того будуть ще відповідати перед судом Саламон Готліб, шинкар, рільники Вольф Мілет, Яцко Бойко і Герш Вольман за те, що у власних справах хотіли підкупити референта справ войскових при старостві бобрецкім, Вечорка.

— **Здержанє руху** на зелізници Чортків-Заліщики. Межи стаціями Торске а Ворволинці усунув ся шлях зелізничий і для того в тім місци настала перерва руху, котра потягне ся може яких 10 днів. Поїзди ч. 3655 і 3660 будуть курсувати аж до часу направи шляху лиш межи Чортковом а Товстим, а рух особовий і пакунковий буде відбувати ся в той спосіб, що при поїздах ч. 3656 і 3657 подорожні будуть пересідати ся, а пакунки будуть переношені.

— **Про огонь в Роздолі** доносять, що на пожарищи, хоч огонь вже давно пригашено, в споді ще тліє. Огонь вибух в часї, коли значна часть людий була на відпусті в Берездівцях. Бідні люди вернувши з відпусту, застали лиш згарища.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Загреб 6 мая. В повіті Криж повторили ся селяньскі забуреня. Арештовано маршалка повіту і сьвященика в Глогові під закидом підбурюваня.

Льондон 6 мая. Доносять з Адену, що шалений Мулла в Сомалїсї ударив на Анґлїйцїв. По завзятій борбі Анґлїйцї розбили полчища Мулли. По обох суть значні страти.

Льондон 6 мая. Анґлїйский король повернув сюди вчера о $4^1/_2$ год. по полудни.

Константинополь 6 мая. Положене в послїдних днях дуже заострило ся. В турецких політичних кругах гадають, що внаслїдок подій в Солуни не може бути навіть бесїди про переведене реформ. Дожидають спільної акції держав.

Софія 6 мая. Болгарска аґенция телеґрафічна заперечує донесеням берлиньских часописий, немов би в монастири Рило виробльовано динамітові бомби і немов би болгарске войско підпирало ворохобників.

Надіслане

— „**Зарваницю**“, леґенди В. Щурата (друге виданє) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

Видання Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. І. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. І. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвіврята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене виданє 40 с. ***Читанка** ч. І., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Рiздвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дїтий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р. Джонатан** Свіфт. Подорож Гулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси гімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малї герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***А Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповідання І. часть 30 с., опр. 44 с. ***МартаБорецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедия Кучальской 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка**. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Давні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову.

чайні услуги нервів та мязів відмовляють. Найлекшого крику не може видати. Цестає до сего духу. Зате мозок пізнає із страшною докладностию, що тут не в снї дїло. О нї. Цїлі два дни лежить єго бідне, холодне тіло на днї скрині, уложене між косі стіни. Цїлі два дни шептали в єго сусїдстві, таки коло него, плакали, потішались, молились і шелестїли лентами від вінців. Великий годинник в єго робітни звіщав невмолимо та глухо цїлі і половини годин.

Мозок, що стоїть під впливом лише слуху, надїленого майже надприродною вразливостию, не даєсь вже мани манити думками надії. Він знає: „Я ще живу — а проте мене погребають!“

Чим були супротив сего послідні тілесні почуваня трівоги! Супротив тої страшної сьвідомости! Брутальним роздавленем серця... трівогою перед удушенем... хоробливими привидами... а відтак повертала нишком ясна і свобідна притомність. Вскорі опісля страшне відкрите, що тїло не дає більше послуху, померло... та проте не померло... бо чує!

В єго уяві роздають ся різкі крики, благальні слова, котрі хоче вимовити; піднесене руки і стукіт пястука об віко; корчене і простягане ніг, щоби загримати в конець домовини...

Але дарма — єго члени стали мертві...

Наближають ся важкі кроки. Хтось бурмоче, скрептає, доторкаєсь мозолистими руками гиблюваних дощок, уставляє їх легко. Глухий голос проказує похоронні слова... голоснїйший відповідає монотонно. Ланцух кадильниці брязкає. І знов чує дике схлипуване своєї жінки. Відтак всьо німіє...

Віз котить ся. конї тупають і ляскають удилами, пісок скрегоче і легко скрипнувши, осуваєсь домовина на кріпку основу.. Гомін людий, тупіт ніг.. відтак котить ся віз поволи...

Єго думки перегонюють ся в безпамятнім страху, падуть в пропасти повні чорної дрожі і кружать у божевільнім вирі. Чи се можливе, чи се мислиме, що єго просто так...?!

І понуро гуде страшний, діймаючий звук труб, що заглушує всьо инше...

Мольовий акорд... безутішний, невідчіпний, могутний...

Міжтим гомонять звони, роздаючи тяжкі як олово, тремтячі звуки...

Чує, як єго знимають, чує за собою кроки і по зміні гомону пізнає, що йдуть по сьвіжій землі.

В страждальній уяві, що судорожно захоплює єго мозок, видає розпучний клик трівоги.

Знов роздають ся два понурі голоси на переміну як питане і відповідь, знов брязкає кадильниця... Відтак прочуваєсь голосно і виразно пращальне бажане:

— Вічная память!

Ледви замітний, тихий плач, що губить ся в гаморі при домовинї. Она спускаєсь, дуднить об землю і з шорохом витягають з під неї шнур...

Цокнувши, паде вінець... другий... і третий... сиплять ся груди землї, все більше... все більше... а... вкінци... всьо втихає...

І тепер він може зовсім свобідно повертати двома пальцями правої руки.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).